

Üstad'ın oy kullanmasını nasıl değerlendirmeliyiz, oy kullanmak siyaset kavramının içine girmez mi?

Herkesin malumu olduğu üzere **rey vermek siyaset değil**, ancak **rey almak**, bunun için teşkilatlanmak, parti kurmak ve memleket idaresine talip olmak **siyasettir**. Bediüzzaman, bu ikinci manasıyla hiçbir zaman siyasete karışmamış, sadece vatan ve milletin menfaatini nazara alarak reyini kullanmış ve gerektiğinde ehl-i idareyi yine bu manada ikaz etmiştir.

O, bütün ömrünü hakaik-i imaniye hazinesi olan Risale-i Nur Külliyyatı'nın telifine ve neşrine hasretmiş ve

“İki elimiz var, yüz elimiz de olsa ancak nura kafi gelir, topuzu (siyaset cereyanlarını) tutacak elimiz yok.”(1)

diyerek, talebelerinin de bütün himmet ve gayretlerini, iman ve Kur'an hakikatlerinin neşrine hasretmelerini emretmiştir.. Üstad,

“Sakin, sakın dünya cereyanları ve siyaset cereyanları ve bilhassa harice bakan cereyanlar sizi tefrikaya atmasın.”(2)

diyerek, siyasetin bölücü vasfına, bilhassa dikkati çekmiş ve talebelerini tefrikaya düşmekten şiddetle sakındırmıştır.

Yine Üstad,

“Bu zamanda siyaset kalpleri ifsad eder ve asabî ruhları azap içinde bırakır. Selamet-i kalp ve istirahat-ı ruh isteyen adam, siyaseti bırakmalı.”(3)

buyurarak, talebelerini aktif siyasetten hassasiyetle men etmiş ve onların bütün kalp ve ruhlarıyla Risale-i Nur'da dercedilen Rabbanî hakikatlerin hizmetine müteveccih olmalarını temin etmiştir.

Bugün Nur talebeleri de, aynen Üstadlarının yolunu takip ederek bütün gayretleriyle iman ve Kur'an davasına çalışmaktadırlar. Ancak seçim zamanlarında Nur'un prensiplerini ve memleketin umumi menfaatini dikkate alarak reylerini herhangi bir vatandaş gibi münasip gördükleri bir siyasi partiye kullanırlar. Kendileriyle bu hususu müşavere eden kimselere de, Nur'un prensipleri muvacehesinde yol gösterirler. Kimsenin bu hususta onları kınamaya, herhalde hakları olmasa gerektir. Bu bir tercih meselesidir. Onları tenkit edenler de elbette siyasi tercihlerini bir parti lehine kullanmışlardır.

Bu noktada gözden uzak tutulmaması gereken önemli bir husus vardır. Şöyle ki:

Risale-i Nur talebeleri, siyasi hadisata tebei bir nazarla bakarlar. Onlar bu milletin manevi kurtuluşunu hiçbir zaman siyaset âleminde aramazlar. Böyle bir arayışın, ferdi; tembel, gayretsiz ve hamiyetsiz kılacağına inanırlar. Onlar vazifelerinin ancak hizmet ve tebliğ olduğunu, neticeyi yaratmanın ise Cenab-ı Hakk'ın takdiri olduğunu bilir ve neticelerle fazla ilgilenmezler. Bütün himmet ve gayretleriyle kendilerine düşen vazifeyi yapmaya çalışırlar.

Nur talebeleri hizmet-i imaniyeyi, sırf lillah için, hasbi olarak yaparlar. Yani, bu hizmetlerinin mukabilinde hiçbir dünyevi menfaat yahut siyasi ikbal beklemezler... Üstadlarının tabiriyle, **“vazifemiz hizmettir o yeter”** derler... Onların gayesi, rıza-i İlahidir. Lezzetleri ise, “nefs-i hizmet içinde saklıdır.”

Onlar bu hizmet-i imaniyeyi, şartlar ne olursa olsun, biiznillah, devam ettirmeğe karardır. Faraza, Sultan Fatih de gelse ve İslamî esasları yüzde yüz tatbik etse, yine onların vazifesi Kur'an'ın bu asırda bir mucize-i maneviyyesi olan Risale-i Nur'u okuyup okutmak, ondaki tahkiki iman dersleriyle, hem kendilerinin, hem de diğer müminlerin imanlarının teali ve terakkisine hizmet etmektir. Zira, bu sahanın hem nihayeti yoktur, hem de ebediyete bakan bu manevi cihet, dünyanın fani hadisatıyla kayıtlı değildir.

Dipnotlar:

(1) bk. [Lem'alar, On Altıncı Lem'a.](#)

(2) bk. [Kastamonu Lahikası, \(84. Mektup\)](#)

(3) bk. a.g.e.